

О Т В Ч Е Т В О .

О азъ безпастливо! и много окаянно!

Отъ любородство, и отъ мысли азъ піанно.
Какво да права азъ само? какво да стора?

Когато немамъ петъ баримъ достойны хора,
Кои то да ме пожалкатъ съ любородство,

Да ме изкаватъ отъ тауъ темнота и робство.
Кадѣ си ты любовь! защо ме ты остави!

О мое согласіе! защо ме ты забрави!
Защо оу насъ любезны самы не си додаты,
Ами по планины, и въ пѣстыни ходаты.
Влате да се соберемъ се га, о мили!

И да покажемъ какъ то прежде сме нѣ были.
Пакъ какъ то финикъ мы да се породимъ.

И отъ невѣжеството да се освободимъ.
Въ таквизи работы се вситѣ согласаваты,
А пакъ когато трекова помощь хичъ не даватъ
Яко тауъ скѣпость още много въ дѣржатѣ,
Во вѣки въ не щете да се просвѣтите.

Коговъ